

IDEA 3

LA COMUNICACIÓ NO ÉS AUTOMÀTICA

En l'anterior article parlàvem del fet que la comunicació no és només parlar. En el present article desenvoluparem la idea de que la comunicació no és automàtica.

Què vol dir que la comunicació no és automàtica? Doncs vol dir que difícilment s'aconsegueix que el missatge que intentem fer arribar a l'altre (el nostre interlocutor) arriba amb un 100% de puresa respecte la nostra idea principal. Vaja, pràcticament és impossible.

Tenint en compte això, no podem donar per suposat que l'altre m'ha entès a la perfecció. Mai no ho hem de donar per fet. Sempre poden passar coses que interfereixin en el missatge i facin que la idea meva no arribi amb claredat o s'interpreti d'una altra manera.

Aquestes coses que passen els donem el nom de filtres o barreres comunicatives. A les naturals, com el soroll o les interferències, n'hem d'afegir altres que depenen de nosaltres. Les més importants són:

La sobrecàrrega d'informació. Només cal veure a vegades la quantitat d'informació que pretenem que els jugadors assimilin en un temps mort. És impossible. Davant l'allau de missatges, els jugadors acaben per desconnectar o, potser és pitjors i tot, acaben per construir-se la seva pròpia idea.

Llenguatge o actitud crítica. Quan un jugador només rep de l'entrenador missatges negatius, de les coses que fa malament, i no rep missatges positius de cap mena, és normal que el jugador acabi buscant la manera de protegir-se, i això ho aconsegueix no fent cas o no escoltant.

Mala interpretació. A vegades no ens expressem bé, llancem els missatges pensant que els interlocutors els entendran perfectament, o sabran de què parlem. I no ha de ser així a la força. Per exemple, quantes vegades l'entrenador explica una cosa fent servir la pissarra, pensant-se que els jugadors entenen el que els dibuixa, quan en realitat en moltes ocasions el jugador no sap com interpretar què volen dir aquells gargots?

Idea fixa o prejudici. Quan ens comuniquem amb algú, sempre ho fem mediatitzats per que pensem d'ell, per l'opinió que en tenim. Si aquesta opinió no és bona, sense voler, la comunicació sortirà esbiaixada, ja que els missatges que li llancem estaran tenyits per aquesta idea. Si pensem que un jugador és un "desastre", tots els missatges que li dirigim estaran pervertits per aquesta idea. I com que la nostra comunicació és dolenta, és probable que això influeixi en el jugador, fent que, efectivament, acabi sent un "desastre" de jugador. D'això en diem, l'expectativa autocomplerta. En canvi, si l'haguéssim tractat sense aquest condicionant, segurament podríem aconseguir no reforçar aquest rol, i inclòs produir canvis positius en el jugador.

Pensament dogmàtic. Quan nosaltres pensem que tal persona "hauria de...", i com que pensem així ja no li diem el que volem, perquè ella ja "hauria de...", no ens estem comunicant, i per això, el problema entre aquesta persona i nosaltres pot persistir. Això passa moltes

vegades. Per exemple, un entrenador que pensa que els jugadors ja “haurien de saber que els estirament són importants”, i com que pensa això, no els diu que ell vol que estirin. O un entrenador que pensa que els pares i mares “haurien de saber-se comportar a la grada”. I és clar, si penses així però no ho comuniqués, no fas res per aconseguir el que vols.

En fi, com veieu, la comunicació no és automàtica, certament. Per tant, cal que tinguem cura de com comuniquem i mai no donar per suposat que l'altre m'ha sentit o m'ha entès a la perfecció. Sempre és bo assegurar-se que l'altre ha captat clarament el que tu vols transferir-li, i per això ens haurem d'esforçar una mica més.